

C/ Nou del teatre, 16
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

LAZOS

Lacci

Itàlia, 2020

Direcció: Daniele Luchetti

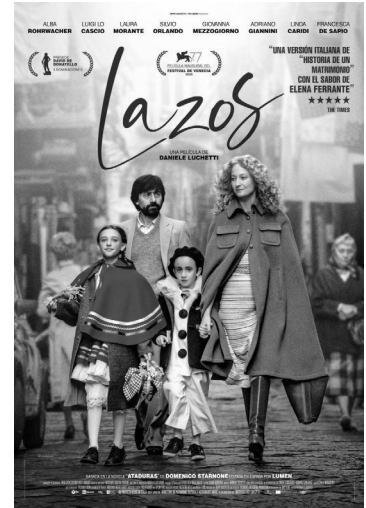
Intèrprets: Alba Rohrwacher,
Luigi Lo Cascio, Silvio Orlando,
Laura Morante

Durada: 100 min

Gènere: drama

Idioma: italià

Data d'estrena: 17/09/2021

Història italiana d'un matrimoni

La trajectòria del director italià Daniele Luchetti (Roma, 1960) és tan irregular com interessant. De la mateixa generació que Nanni Moretti, amb qui va col·laborar puntualment en els seus orígens, Luchetti ha dirigit quinze llargmetratges des de finals dels vuitanta. Des de *La voz de su amo*, la divertidíssima comèdia d'equívocs protagonitzada per Silvio Orlando, el seu amic i actor de referència, fins a *Lazos* el film amb el qual va inaugurar l'edició 2020 del Festival de Venècia, Luchetti ha desplegat una filmografia amb constants alts i baixos, però amb algunes obres molt valuoses com *La nostra vita* o *Mi hermano es hijo único*, aquesta darrera vista fa uns quants anys al Cinema Truffaut.

Amb *Lazos*, la seva darrera obra, Luchetti sembla haver assolit un punt d'excel·lència com a cineasta que situa el seu film com un dels més rodons d'aquesta llarga carrera. El director italià explica, combinant dos temps narratius separats per més de trenta anys, la història d'un matrimoni, d'una parella tipus, amb dos fills, i de l'amalgama de sentiments, de l'amargura a la felicitat, de la ràbia a l'estimació, de la incomprensió al reconeixement mutu que experimenten al llarg de tres dècades. És fàcil prendre com a referència per acostar-se a *Lazos* dos films canònics que han tractat situacions similars com *Kramer contra Kramer* de Robert Benton o la recent *Historia de un matrimonio* de Noah Baumbach. Però tot i que és evident que hi ha punts en comú amb aquestes dues obres, l'esperit de Luchetti és sempre el d'aportar una mirada pròpia, el d'introduir noves perspectives en un tema profusament tractat en l'àmbit cinematogràfic.

El doble espai temporal en què situa els dos personatges principals és un gran encert del film, ja que ens permet percebre com el desgast del temps i la pròpia evolució humana de la parella en condiciona el seu futur. Formalment, el guió de Luchetti, que signa amb Francesco Piccolo i que es basa en la novel·la original de Domenico Starnone, és excel·lent. I més enllà del mirall en què se situen els personatges de Vanda i Aldo, Luchetti introdueix un tercer vèrtex al triangle que li dona una altra dimensió: la perspectiva dels

fills. Mentre, per diferents motius, als films de referència que hem citat, aquest era un aspecte que no apareixia, a *Lazos* adopta una importància fonamental, especialment en la catarsi final que té com a escenari l'habitatge familiar. Com viuen els fills la separació dels pares? Com això condiciona la seva forma de ser? Com es barregen els records d'infància amb la configuració de la personalitat adulta? Són preguntes que implícitament respon Daniele Luchetti i que atorguen una perspectiva singular al seu acostament al tema.

Si bé, com he remarcat, el doble pla temporal amb què s'explica la història és un encert rotund, no ho és tant l'aposta que fa Luchetti per dotar-lo de credibilitat amb un element essencial com els actors. Per molta imaginació i bona voluntat que hi posi l'espectador, resulta molt difícil fer un acte de fe per assumir que la Vanda jove que interpreta Alba Rohrwacher sigui el mateix personatge que la Vanda gran que interpreta la meravellosa Laura Morante. I passa exactament igual amb l'Aldo jove de Luigi Lo Cascio envers l'Aldo gran de Silvio Orlando. Els actors estan esplèndids, però resulta difícil de creure -per constitució física, per semblança facial- que interpreten els mateixos personatges. I això, en algun moment, esdevé un llast per fer creïble una història que necessita, i de fet, depèn, d'un alt nivell de credibilitat emocional. Amb tot, "Lazos" és una obra de maduresa d'un director que ha sabut trobar el seu espai, que ha depurat el seu estil i del que esperarem amb interès els seus propers treballs.

Paco Vilallonga
Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona